

Wat bezielde de Nederlandse Laura Haar om met haar mannen en kinderen naar het califateris? Hoe kwam ze daar terecht? En hoe is het te ontswapen?

Geen vraag blijft ongemoeid in een voorstelling Laura Haar van theater Oostpol naar de bestseller van Thomas Ruub.

Een aangrijpend en soms ongelooflijk verhaal over religie en extremisme.

Over dader en slachtoffer. Over goed en fout.

Laura Haar is van 6 april tot 28 mei te zien door heel Nederland.

Koop nu je tickets op oostpol.nl.

Deze podcast wordt je aangeboden door Vrij Nederland.

De brandstof voor je eigen mening.

Dus ik zou opstaan met je schuchter en hij pakt mij zo in een houtgreep.

Hij stond, hij zat, hij trekt me in een soort beer-hug.

En het hele gezelschap gaat meteen.

Dit is Gonzo. De podcast waarin we praten met journalisten over dat ene verhaal in een carrière dat ze altijd is bijgebleven.

Het kan zijn omdat het een scoop was, omdat het optiembarend was, riscant, gelouwd, ontroerend, onthullend.

Maar ja, het mag van alles zijn, maar het mag ook gewoon een goed verhaal zijn.

Mijn naam is Merel Westrick. Tegenover me zit Frans Lomans.

Outerhoofdredacteur van sportweek, panorama en nieuwe revue.

Frans, simpel recept. Iedere week locken we één journalist naar de WPG-studio's hier in Amsterdam.

Om te komen praten over dat ene verhaal in zijn carrière dat hem of haar altijd is bijgebleven.

Moet gepubliceerd zijn, meer vereiste nog?

Het moet gewoon een waanzinnig goed verhaal zijn.

Wat voor reden dan ook?

En het moet in ieder geval goed geschreven zijn.

We nodig geen slechte schrijvers uit.

En het moet een leuke journalist zijn ook, toch?

Anders is het in jij het zonde van je uur.

Nee, wel een beetje sympathiek.

Dat is het even kan.

Af en toe een uitzondering, maar vandaag is geen uitzondering.

Absoluut niet.

Frans journalisten die we vandaag hebben uitgenodigd, die komt vertellen over een hele bijzondere ontmoeting met een zanger.

Laten we even naar de testbetreffende zanger luisteren.

Ja Frans, dan zeg jij natuurlijk meteen, dit is...

Solomon Burke, met echt een fantastisch nummer.

Don't give up, Ami.

We gaan zo alles over deze zanger horen van onze gast, maar ken je zijn muziek?

Ik ken zijn muziek, ik denk niet zo goed als Sander, maar ik ken hem behoorlijk goed.

Dit was 2002.

Als hij al behoorlijk op leeftijd en dan hoor je die stem nog,
en dan denk je, wow, kippen wel.
Ja, we gaan meteen aan onze gast.
In de studio dit keer Sander Donkers.
Sander, welkom.
Dank je wel.
Fijn dat je er bent.
We beginnen altijd een beetje met een kort CV-tje.
Die doet de journalistinkwestie nooit helemaal eer aan,
want er staat van alles ook niet op.
Maar ik ga toch even om een blik te geven.
Je begon je journalistieke carrière Sander op de kunstredactie van het parool.
Je werkte daarna meer dan 20 jaar voor vrij Nederland.
Je bent nu journalist, schrijf een columnist voor de volkskrant.
Je schreef eerder He, de biografie van Barry Hey.
Het boek Lipstick Sunset.
En je hebt op de spreken woordelijke schoorsteen mantel staan.
De Pop Media-prijs, de Jip Goldstein journalistiekprijs.
En een tegel.
Dat zijn enkel je journalistieke prijzen, want daarnaast maak je ook nog eens muziek.
En niet heel onverdienstelijk.
We beginnen eigenlijk altijd iedere aflevering van Gonzo met de vraag
waarom ben je eigenlijk journalist geworden.
Maar jouw vader, Jan Donkers, is één van de grondleggers van de Nederlandse Pop Journalistiek.
Was het in jouw geval onvermijdelijk?
Nou, daar heb ik me toch lang tegen verzet.
Tegen die onvermijdelijkheid.
Ik ben eerst 10, 5, 3 keer 10 jaar muzikant geweest in allerlei bands.
Gitarist.
Dus wel opgevoed op een bedje van pop-muziek.
Maar ik dacht, ik ga het zelf maken.
Met wisselend.
Niet altijd groot succes uiteindelijk.
En op een gegeven moment was ik het geld gebrek een beetje zat.
En toen kwam ik dus op de...
Ik ging stage lopen voor mijn studie bij de kunstredactie van het Parool.
En toen die stage af was gelopen, vroeg ze of ik wilde blijven.
Toen schreef ik vooral over pop-muziek.
Ik dacht, de andere kant van de pop-muziek is ook heel erg leuk.
Later is mijn specialisme steeds meer verwaterd.
En ben ik ook gewoon reportages gaan schrijven en columns.
Toen ben je een echte journalist geworden?
Ben ik langzaam een echte journalist geworden.
Ja, betwijfelde het ook nog wel eens hoor.

Dus het is niet zelf dat je besluit.

Ik ga alleen maar over muziek nog schrijven van of nu?

Nee, nee, nee.

In het begin vond ik het fantastisch om te doen.

En waren de mogelijkheden ook nog heel groot.

Om daar grote verhalen en reportages en alles over te maken.

En langzaam ben ik ook gewoon met collega's...

maatschappelijke reportages gaan maken.

En toen heb ik op een gegeven moment een rubriek in Vrij Nederland gehad.

Die heette De Week waarin.

Dat was meer satirisch samenvatting van de week.

Dat heeft ook acht jaar geduurd.

En toen benade de volksrand me steeds vaker voor columns.

En ja, ik doe heel graag interviews met kunstenaars.

Liever niet met politici.

Dit wil ik houden van het verhalende interview...

waarin mensen niet met een slot op hun mond hoeven te praten.

Waarbij je ook je eigen indrukken en de sfeer en alles mee kan nemen.

Dus ja, ik geloof wel een echte journalist.

En nooit meer omgekeken.

Ik bedoel, je hebt nooit een carrière switch overbogen van...

ik moet wat een echt vak gaan leren.

Nee, nee.

Nee, eigenlijk niet. Ik kan helemaal niks anders.

Nee, dat is...

Zit er ook een soort frustratie in schrijven over muziek?

Is dat van een lagere orde dan muziek maken?

Natuurlijk.

Maar ik bedoel, er zit geen frustratie.

Maar natuurlijk is het van een lagere orde.

Het is een andere orde.

Het is iets wat je goed kunt gebruiken.

Je muziek achtergrond wanneer je muzikanten interviewt.

Dat is niet zo zeer om dan te zeggen, ik weet alles van een gitaar of een versterker.

Maar je kent die wereld.

Nou, je voelt wel waar ze het over hebben.

Je begrijpt wel.

Ja, en als je nou in een bandje zit wat in de nieuwe pul in Ude als hoogste beker.

Triomphe heeft gehad.

Of de Ziggodome.

En het is toch de dynamiek binnen een bandje.

Het blijft gewoon altijd hetzelfde.

Dus ik heb daar zeker wat aan gehad.

En mooi schrijven vind ik niet van een lagere orde dan mooi muziek maken.

Een recensie van een plaat in tachtig woorden.
Beetje aanmoedig.
Nou ja, aanmoedig.
We hebben een tijdje gedaan.
Geen kunst.
Het is wel een kunst.
Ook een kunst, ik hoop aan het zeggen.
Nee, nee, nee, nee, nee.
Frans, podcast heet natuurlijk Gonzo.
Ik wist helemaal niet dat Jan, vader van Sander, een disc jockey alias heeft.
Zeker.
Genaamd Gonzo.
Ik had absoluut.
Gonzo Radio, nee.
Ja, heb je het van bekend?
Kijk, ik ben een beetje opgegroeid met de vader van Sander.
Zijn muzieksmaak werd langzaam mijn muzieksmaak.
Dat bedoel ik.
Ik luisterde al zijn radioprogrammers van A tot Z.
Dus ik denk dat ik meer van de vader van Sander heb opgestoken dan Sander van zijn vader heeft opgestoken.
Daar kunnen we nog wel eens even Robertje over vechten Frans.
Ja, en of we daar achter gaan komen in deze podcast weet ik het niet.
Nee, hij was heel bepaald aan het voor m'n leven.
Maar nu hebben we het over Sander en niet over Jan.
Want nu we het over Gonzo hebben Sander in hoeverre.
Dus Gonzo is toch voor ons een beetje afgeluid van Gonzo Journalism.
Een journalist die zichzelf heel erg in hun verhalen schrijft.
Ja.
In hoeverre doe jij dat?
In de verhalen die jij schrijft.
Als het moet en als het kan.
Het is meestal eigenlijk gewoon niet er zijn gewoon.
Ik neem niet mezelf als uitgangspunt.
Nee, uitgangspunt is dat je dat niet doet.
Ja, dat vind ik eigenlijk wel het uitgangspunt.
Maar soms zijn er interacties met de geïnterviewde waarin je zelf ook een acteur bent.
Zeg maar waarin je zelf iets wat er gebeurt wat je niet kan na vertellen als je niet jezelf er op een of andere manier inschrijft.
En dan heb je van die hele gekunstelde vormen van de interviewer.
Dat weet je wel want ik.
Dat doen we niet he.
Het is een soort taboe en dat taboe mag je best af en toe doorbreken.
Het gebeurt eigenlijk niet vaak.

Nee.

Dus eigenlijk doe je het alleen als het niet anders kan.

En als het het verhaal mooier maakt of overrijker.

Ja.

Het enige voornaamste voorbeeld wat ik daarvan heb is dat ik...

Ik zat heel lang met Thomas Akta in een bandje.

Dat heette Herman en ik.

Dat bandje is terzielig gegaan en een jaar later werden zij Akta en Munik.

En voor een belangrijk deel waren we gewoon een deel.

Dezelfde liedjes die wij drie jaar lang met dat bandje hadden gespeeld.

Maar die dan nu opeens.

En toen stond ik als journalist.

Ja dat was heel grappig.

Ik stond als journalist geaccrediteerd en wel in de coulissen op Lowlands te kijken.

En David Middelhoof, de bassist van het bandje, die speelde nu daar ook bij te kijken.

Hoe 15.000 mensen opeens helemaal uit zijn dak gingen op een aantal van diezelfde nummers.

En er stond ook zo'n gitaar in een standaard.

En ik dacht gewoon, ik had moeiteloos het podium op kunnen lopen.

En dat ding om kunnen hangen en mee kunnen spelen waar ik natuurlijk niet gedaan heb.

Dus toen ik later een keertje Thomas vlak na dat Akta en Munik uit elkaar gingen.

En toen heb ik Thomas een groot geïnterviewd voor Frijn-Nederland.

En dan denk je ja, maar dit is een meerwaarde.

Ja, je moet het mezelf inschrijven.

Je moet het mezelf inschrijven.

Want anders stel je aan niet 100% de waarheid.

Want er is licht een soort dubbele laag onder dat interview die je dan de lezer onthoudt.

Maar overdien, het is wel grappig.

Ja, ja.

En ook een beetje, ergens een beetje pijnlijk.

Ja, maar goed, dan moet je mij om kunnen gaan.

Ik vind het niet echt pijnlijk.

Nee, dat snap ik.

Als ik het echt pijnlijk vind had gevonden, dan had ik waarschijnlijk dat interview niet gedaan.

Nee, dan had je je acreditatie niet om je te gaan.

Overdien, een beetje om jezelf kunnen lachen, is natuurlijk ook een belangrijke ding.

Absoluut.

Maar je staat dus 1 centimeter van het grote succes af, hè?

Ik zat, ja.

Ja, klopt.

Zander, in het nawoord van je boek Lipstick Sunset schrijf je...

Soms is het heel erg leuk om popjournalisten te zijn.

En op de allerbeste momenten vergeet je dat je in het bent.

Gaan we het nu hebben over zo'n moment?

Oh, absoluut.

Ja, absoluut.

Oké, want toen we jou vroegen, om uit te komen praten over dat ene verhaal in je carrière, dat je altijd is bijgebleven, had je toen meteen zoiets van...

Ja, dat is dit verhaal.

Komen dit meteen, dit verhaal meteen in je op?

Ja, het kwam meteen in me open.

Er zijn nog een paar, maar dat zijn meer maatschappelijke reportages, waarbij we wonderbare dingen zijn gebeurd.

Wat te vervoert om nu uit te leggen, want dan is het uur alweer op.

Maar onder de muziekverhalen is Solomon absoluut...

Dat heeft heel veel indruk op me gemaakt en dat was gewoon ontzettend leuk.

En waarom maakte het zo veel indruk?

Ik heb een soort geheime agenda eigenlijk altijd gehad toen ik voor Vrij Nederland werkte.

Ik heb een hele grote diepe liefde voor jaren 60's al.

En ik dacht, weet je wat, niemand hoeft het per se te weten, maar ik ga gewoon proberen om zo ver mogelijk van die gasten...

Een kolfje, een kervje in de kolf van mijn pistool, die wil ik gewoon hebben.

Gesproken hebben ze hier.

En dat worden dan vaak een half uurtje onder omstandigheden in een hotelkamer met een manager die op z'n klok kijkt.

Want toen staat er weer iemand anders te wachten?

Ja, zoals Wilson Pickett.

Ik heb wel gesproken, zoals Al Green ook gesproken, maar dat je dan toch een beetje naar buiten komt van, oké.

Ik heb Al Green nog gewoon ontmoet, te gek.

Maar om nou te zeggen dat er dingen gebeurd zijn...

Die onuitwisbare indruk hebben gemaakt?

Ja, onuitwisbare indruk hebben gemaakt, dat niet.

En wij zullen mijn burk overkwamen door man van allerlei dingen, gebeurde dingen die ook mooi in het thema van zijn persoonlijkheid passen.

Een hele spirituele man die dat ook ontzettend uitstraalt.

En ik ben heel erg op hem gesteld geraakt.

Jij stelde dat voor bij vrij Nederland.

Ik wil heel graag Solomon Burk gaan doen voor de Amerika.

Wat zei de hoofdredacteur?

Ja, zo simpel.

Gouwe tijden waren dat.

Je hoefde niet van alles uit te leggen over Solomon Burk.

Nou, een kleine pitch, kijk, dit was 2002.

En toen had hij net een Grammy gewonnen voor een...

Het was echt een comeback plaat, van dat liedje dat we net hoorden.

Dus hij had die plaat ook, Don't Give Up on Me.

Hij was een grote solzanger in het begin van de jaren zestig.

En daarna is hij altijd blijven zingen, maar wel een soort van in de vergetelheid geraakt.

En het uniek selling-ding van deze plaat was dat er allemaal grootheden nummers hadden geschreven.

Tom Waits, Bob Dylan, Van Morrison geloof ik, Dan Penn.

Die hadden me nummers geleverd, dus er zat wel een goed verhaal bij.

Het was niet heel moeilijk om de hoofdredacteur daar van te overtuigen.

Maar het had net zo goed, helemaal naar Philadelphia vliegen.

En ik had natuurlijk wel een anderhalf uur bedoongen,

maar net zo goed kan het dan worden een half uur in een hotelkamer en je bent weer terug.

En je denkt, hoe ga ik hier een verhaal van drie en half duizend woorden van bakken?

Ik ga even zeggen wat het verhaal is waar we het over gaan hebben.

Dat is een interview van jou met Solomon Burke, met de titel Koning Solomon.

Het is gepubliceerd in Vrij Nederland op 24 augustus 2002.

Sander, jij werd tijdens dat interview met Burke in Philadelphia, in zijn geboorte stad,

eigenlijk ingelijfd daar bij zijn familie, de hofhouding, de parochio, wat ook meer niet meer.

En hoe dat zover heeft kunnen komen, dat gaan we van je horen.

Het startpunt van dit verhaal, waar begint het?

Wanneer kwam je op het idee? Ik moet hem hebben.

Dus bij die geheime agenda, die liep al een tijdje.

En ik ging naar Philadelphia, ik had toestemming gekregen van de hoofdredacteur.

Ik ging naar Philadelphia, ik wist niet precies wat ik daar moest verwachten.

Ik wist wel dat Solomon Burke in Philadelphia was geboren,

maar hij woonde al sinds begin jaren 70 in California, dat wist ik ook,

ik zat daar maar op zijn wikipedia, maar ik had geen idee dat er in Philadelphia

op dat moment een soort sfeer hing van Koning Solomon is terug op het honk waar hij thuis hoort.

En ik weet nog dat ik liep over het vliegveld, overal zag ik kranten van

King Solomon is back, King Solomon and the throne is no longer in exile.

En toen werd ik dus in mijn hotelkamer al gebeld van hij is misschien leuk.

Er is vandaag een ontmoeting met de burgemeester waar je misschien bij kan zijn,

gewoon fly on the wall, dus ik daar naartoe.

Nou inderdaad, alle eerst als je Solomon Burke voor het eerst ziet,

ik had wel plaatjes van me gezien, maar dit is een vent, je weet gewoon niet wat je ziet.

Ik denk 250 kilo, hij heeft een geweldig super indrukwekkend hoofd,

mooi pak aan en hij zat daar zo en werd door de burgemeester toegesproken van Philadelphia,

van wat zijn je zo blij om je te mogen verwelkomen en dat was heel ceremonieel.

Het was er een soort na praatje van die persconferentie-achtig ding in een hockje waarbij ik ook werd meegenomen,

dus door een soort platematschappij, employé.

En toen zat ik aan de lange tafel en hij zat aan het hoofd van die tafel en toen viel er zo'n oog op mij.

En hij zei, wie hebben we daar?

En ik zei, ik ben Sander Donkus, ik kom uit Nederland en toen was hij allemaal,

Holland, kom hier!

Dus ik zou opstaan, een beetje schuchter en hij pakt mij zo in een houtgreep,

echt, hij trekt me, ik stond, hij zat, hij trekt me in een soort beerhuk van,

en het gaat het hele gezelschap meteen, jongens, all the way from Holland, do you hear that, isn't it

great, hallelujah,
maar dat soort dingen, dus ik was helemaal zo overstond met blosjes en dit is geweldig.
Want toch even Sander, want voor iedereen die nu luistert,
oké, Solomon Burke, klaarblijkelijke solzanger, maar die je hem niet zo goed kent,
kan je iets meer uitleggen, wat is zijn grootsheid of wie is hij?
Nou ja, ik denk, jaren zestig zal, het is inmiddels lang geleden,
het is de wereld van Otis Redding, Wilson Pickett, Sam & Dave, Rufus Thomas,
die waren gewoon gigantisch in die tijd.
Ja, dat was ook echt hit-parade muziek,
en die kwamen met, die doormerg een beheengaande muziek,
kwamen ze ook in de top 10 terecht, het was niet, ze waren helder,
en ze waren allemaal zwart.
Maar je kunt nog steeds, toch niet echt niet, als je lang in een bruine kroeg zit,
dan hoor je dit echt wel voorbij komen, want je wel, al die nummers,
Otis is ook altijd nog overal, en Solomon Burke, gold begin jaren zestig,
bij het plaatsmaatschappij Atlantik, eigenlijk als de beste van dit, van dit clubje.
Alleen, hij was niet zo gefocust, zeg maar, hij had er altijd zaakjes naast.
Hij was een...
Wat een zaakje is dat?
Ja, dan verkocht hij weer kipcentwitches tijdens zijn eigen tournee,
of hij kwam een keertje optreden in de Apollo theater,
dat legendarische theater in Harlem,
en toen zei hij, ik kom alleen maar spelen als jullie, met een concessie van,
ik heb een eigen popcornmerk, en als jullie, ik weigerd te komen,
als jullie niet mijn popcorn afnemen, voor zoveel,
en toen zaten ze dus in Apollo met honderden kilo's onverkoopbare popcorn,
en werd hij voor de rest van zijn carrière geweerd uit het Apollo theater,
dus... Hij was een rommelaar, want daar moest ook geld verdiend worden.
Ja, hij was een rommelaar, hij was een man van God, heel erg,
hij was dus al predikant toen hij twaalf was,
dan had hij zijn eigen kerkgemeenschap in Philadelphia,
maar hij preekte, en zoals veel van die soul-zangers,
is het altijd een soort conflict tussen van je komt uit de gospel-wereld,
toen begon de soul eind jaren 50, begin jaren 60,
en dat werd steeds wereldlijker, en dat ging steeds meer over liefde,
en misschien eigenlijk ook wel over seks,
en daar was hij enigszins geconflikteerd in,
en hij was dus een lastige klant,
hij geldt binnen die wereld van de soul geldt hij als de beste die het nooit helemaal gemaakt heeft.
En wat maakte hem de beste?
Ja, over stemmen kun je natuurlijk lang twisten,
maar hij heeft gewoon een fantastisch, buigzame stem,
hij heeft een presence die niemand, die hem ooit ontmoet,
ooit zal tegen spreken, want hij is gewoon een soort bezwerend karakter,

en binnen dat label, Atlantik, binnen die plaatmanspaar,
ook echt specifieke zang-kwaliteiten,
en je had Autis Reading, die geldt als het beste aller tijden,
en Jerry Wexler, de grote baas van het Atlantik label,
die zei, nee, mijn man is soms hem,
die is het beste, with a borrowed band,
dus eigenlijk neerkomt hij met twee vingers in zijn huis,
die zingt iedereen naar huis.
Want hij is lang niet zo bekend als een Autis Reading?
Nee, hij is dus een beetje overschaduwd,
hij was vroeg in de jaren zestig,
was hij met Everybody Needs Somebody To Love,
cried to me, had die grote hits,
maar de echte explosie van de jaren zestig soul is halverwege de jaren zestig gekomen,
heel erg verweven met de burgerrechte beweging.
En ja, jonge mannen als Autis en Wilson Pickett,
die waren, denk ik, in muzikale zin, ambitieuzer,
hebben hem gewoon een beetje overschaduwd,
hij is ook met wat conflicten weggegaan bij Atlantik,
toen is hij naar een paar andere labels gegaan,
hij heeft nog een paar kleine hitjes gegaan, eigenlijk is hij van 1965 tot 2000.
Nou, misschien moet ik nog wel eens zeggen,
hij is toen in 1963, 1964,
is hij officieel gekroond door de soulgemeenschap,
tot The King of Rock and Soul,
met een kroon en een hermelijnemantel en een staf,
ik ken die foto's, de hele bende.
Heeft hij ook nooit meer af of uitgedaan?
Hij is nooit meer afgedaan,
maar hij zei dus wel de hele tijd toen ik ontmoet,
mijn troon is in ballingschap,
mijn troon is al die tijd in ballingschap geweest,
dus hij beschouwde zichzelf ook nog,
hij is geen gebrek aan ego in het geval.
Hij vond zichzelf ook de beste.
Hij vond zichzelf ook heel erg goed,
en quite rightly so.
Die man kon fantastisch zingen, maar hij heeft toen,
vooral in de jaren 70 en 80,
hij had een begin met een kerkgenoodschap in Los Angeles,
waar 10.000 mensen bij waren aangesloten,
hij had een uitvaartbedrijf,
hij had heel veel kinderen die daar ook bij aangesloten waren,
hij was gewoon een ondernemer,

en hij kon zo goed zingen dat alles wat hij deed was wel mooi,
alleen op een gegeven moment echt de meeste werken,
maak je natuurlijk wel met een goede producer erbij,
en een goede band, en goed zongmateriaal en alles.

En daar deed hij niet meer zoveel moeite voor.

Daar deed hij niet zoveel moeite voor.

Dus hij heeft in de jaren 80,
met name zijn een paar plaats van hem,
dat je denkt, oh mijn god, hij zingt zo mooi,
maar er zit zo'n goed koop, goed koop,
oh godje onder, en het klinkt alweer nergens naar,
dus...

Zullen we hem nog even luisteren?

Ja, graag.

Ik hoop niet dat dit dan zo'n jaren 80...

Vast niet, want ik heb ze uitgekomen.

MUZIEK

En dit was Everybody Needs Somebody To Love van Salomon Burke natuurlijk.

Ja, in 2002, het jaar dat je hem gaat interviewen,
heeft hij dus die ervaring door die nieuwe cd.

Ja.

Je spreekt daaraf, je vertelde net al even over die eerste ontmoeting,
maar had je een plan, wat wilde je te weten komen van hem?

Nou, ik had dus gerekend op anderhalf uur één op één
met hem zitten.

En ik had natuurlijk een vraag gelijst,
en dan denk je na van, hoe kan ik zo snel mogelijk komen
ook op onderwerpen, als dan heb je je miskend gevoeld
en je zegt dat de troon in ballingschap is,
en wat heeft dat voor je betekent, enzovoort.

Daar wilde je naar die vragen?

Daar had ik naar toe gewild.

Ja, maar toen ik bij die persconferentie in Philadelphia zat,
toen dacht ik al van, oh, maar dit wordt een heel ander...
ander soort verhaal.

En ik weet nog dat ik toen met twee journalisten die daar ook bij waren,
stond ik na afloop, even sigaretje te roken buiten,
en die ene die zij zacht van, die liet me zo zien,
ja, ik heb toch maar een handtekening gevraagd.

En ik kreeg dit, toen did die mijn briefje zien,
daar stond op to the bank, give this man all my money,
met een handtekening van Zolle en Burk eronder.

En die andere was nog leuker.

Die had tijdens het interview gezegd,

ja, meneer Burk, ik speel ook een beetje gitaar.
Toen ging Zolle en Burk een avond daarna in Philadelphia in een club optreden.
En toen was daar ook Robert Plant van Led Zeppelin,
de zanger van Led Zeppelin.
En die had via zijn manager gezegd van,
nou, ik wil eigenlijk wel een liedje meezingen met Zolle en Burk.
Ja, dus fantastisch zou je zeggen,
want dan kon hij een beetje oogsten
dat hij al die tijd ondergewaardeerd was geweest.
Dus op een gegeven moment zegt Zolle en Burk zo van,
we got a very special guest tonight.
Waarop hij dus die totaal onbekende journalist
die een beetje gitaar speelde op het podium vroeg.
En Robert Plant, die was al half uit zijn stoel,
maar die werd niet uitgenomen.
Hij is totaal onberekenbaar ook,
en dat maakt hem ook zo ontzettend leuk.
Dus maar voordat ik hem zou spreken,
was er ook nog een optreden in een park in Philadelphia die middag.
En dat was zomaar, het was ongelooflijk heet.
Ja, hoe gaat zo'n show dan?
Nou ja, hij is dus,
hij kan niet staand optreden.
Dus die troon komt ook goed uit.
Vanwege zijn gewicht, he?
Vanwege zijn gewicht, ja.
Waarover, hoeveel kilos hebben we net?
230, 40, 55, zo iets.
Hij doet daar ook helemaal niet moeilijk over.
230, 40, 55.
Het is een reus.
Het is een reus van Kerel.
Dus hij treed op in die troon,
en dan is er een zoon die, met die kroon,
en die hermelijnemantel die dan weer afgegooid wordt af en toe,
en dan weer om zijn nek wordt gedaan en zo'n...
En dan is er een zoon die,
na elk nummer met een zijde doekjes een voorhoofd dept,
en het is een spektakel om te zien.
En hij stelt niet teleur, weet je wel, het is ook goed.
Ja.
En deze keer had hij trouwens niet die kroon op,
maar een kaalboyhoed,
die hij ook draagt op die hoes van Don't Give Up on Me.

En ik stond gewoon in het publiek,
daar in Philadelphie, in zo'n park,
en op een gegeven moment met een gereede zwaar,
neemt hij die hoed af en gooit hij die zo het publiek in.
En ik sfeer hij die ding,
dat land gewoon echt recht in mijn handen.
Ik stond niet eens echt op de eerste rij.
En er stonden...
En er waren veel toeschouwers.
30.000, 40.000 man.
En jij vangt die hoed.
En ik vang die hoed.
Ben jij een gelovig man?
Nee, ik ben geen gelovig man,
maar in de nabijheid van Solomon Burke ga je toch af en toe twifelen in dingen.
Dat is toch een vondelijke interventie.
Fantastisch, ik kon dus die avond,
kon ik die hoed ook weer teruggeven.
Dat heb ik gedaan, je hebt hem niet gehouden.
Nee, nee, nee, die kan ik ook niet op.
Want zijn hoogte zegt veel groter dan ik.
Nee, ik dacht dat is een leuk gebaar om te doen.
Dus...
Nou, die avond heb ik toch wel een beetje spanning in me van...
Want dat was echt de daadwerkelijke afspraak.
Dat was de afspraak, toch?
Ja.
Volgens mij was die met die burgemeester,
dat was de dag daarvoor, denk ik maar.
Dat concert was die dag.
En die avond kom ik bij een hotel.
En van nameloos, holiday in.
En ik rekener dus op
dat ik in een kamertje wordt geleid
met water en koffie.
En dat ik mijn vragenleidje tevoorschijn kan halen.
En dat meneer Burk zal zeggen.
Nou, zeg het maar, wat...
En ik kom die hotelkamer binnen.
En er zitten gewoon mannen 40, 50.
En hij zegt zo...
This is my family.
You can ask him everything you want.
En ik zeg, ja, maar...

Dat was niet helemaal de bedoeling, weet je.
Wat dacht u?
Dit was niet 1 op 1.
Dit was 1 op 50.
1 op 50.
En er was ook nog...
Je hebt van die holiday in,
met van die deuren die dan weer naar een andere kamer gaan.
Ja.
En die zat ook helemaal vol.
En er waren ook...
Het waren ook hele kleine kinderen van 2 of 3
die dan op een klein wielertje een beetje heen en weer rijden.
Het was chaos.
Want leg even uit.
Hij had aardig wat kinderen en klein kinderen.
Dat doen ze een gegrok.
Hoeveel dat had er waren?
Ja, volgens mij 33 kinderen.
En 75 klein kinderen of zo.
Nou, dit is een gegrok hoor.
Maar in die orde van Grote...
Hij zei altijd van...
Ik heb in de Bijbel gelezen...
De passage gaat heen en vermenigvuldigd u.
En daarna ben ik gestopt met lezen.
Hij heeft zo'n duurland van dit soort wisecracks.
Hij heeft die allemaal.
Ze zijn allemaal even leuk.
Dat hij dat voor elkaar kreeg met die 250 kilo?
Ja.
Ja.
Oké, dan laten we daar niet veel op in gaan.
Volgens mij krijg je je eerste kind op zijn 14e.
Echt?
Ja, dus...
Maar jij komt binnen in die kamer met al die familielieden,
al die kinderen.
Ik kan me voorstellen dat je denkt...
Daar gaat me vaal.
Daar gaat me vaal.
Ja, dat dacht ik echt totaal.
Ja.
Ja.

Dan moet je er heel snel schakelen.

Dan gaat er in ieder geval mijn interview.

Ja.

Dat kon je al de prullenbakken in gooien.

De hele aantekend blokje.

Gooi het weg.

Ja.

Dus je komt binnen.

Je ziet al die mensen en hij...

Ik weet ook niet precies wie die mensen zijn.

Hij noemde het...

Mijn familie.

En...

Nou, ik dacht...

Ik ga het eerst maar een beetje aanzien.

Weet je wel hoe het hier verder gaat?

Ja.

Dus je bent ergens gaan zitten ofzo?

Ik ben ergens...

Nee, hij zei dan meteen hier.

Kom naast me.

Want this man comes all the way from Holland.

Ja.

En dat wil je ook gebakken kip.

En dan is er een grote emmer met kip.

En...

Het was super hartelijk en fijn.

Maar ik zat in dit begin natuurlijk nog wel te asen op het moment van Mr.

Burke.

Wanneer gaan wij?

Met z'n tweeën.

Ik vind het trouwens ook wel een heel mooi moment dat jij dat zou zeggen.

Ik zie het zo voor me.

Dat Sander zo naast die enorme Salomon op die bank zit is het hotel.

Tot Sander.

Ja, maar niet zo.

Naast hem zijn we zo niet zo heel groot.

Volgens mij wouw ik je 75 kilo in die tijd plus minus.

Neem ik aan?

Ja.

Versus 250.

Je past drie keer in Solomon Burke.

Ik verdwijnt totaal.

En hij is heel fysiek.

Er is zo'n arm om me heen.
En ik kom er zo'n beetje langzaam achter van.
Ik dacht dit is allemaal familie.
Dit zijn allemaal mensen waarvan het grootste deel in Philadelphia is blijven wonen.
Terwijl hij eigenlijk altijd in California heeft gewoond.
Dus er waren ook klein kind die hij nog nooit gezien had.
Dat was een soort familierenie.
Totaal.
En hij heeft natuurlijk ook een enorme autoriteit.
Dus er kwamen ook af en toe mensen langs.
Dat waren ook aangetrouwden, neven ofzo.
Het kwamen echt zo heel respectvol eventjes.
Zeg ik ben die en die.
En dan pakte hij in de handen weer.
En zo fijn dat je er bent.
Enzovoort.
Dus ik zag mijn interview in Rook opgaan.
Natuurlijk dacht ik ondertussen wel van dit is allemaal wel heel leuk om te beschrijven.
En om mee te maken.
Dat had je ook wel door.
Maar ik had wel een aantal serieuze vragen.
Op een gegeven moment pak ik dus toch maar zo'n opschrijfboekje te voorschijn.
Een beetje een soort stille hints.
Ik vond dat ik die deur weer open en er kwam er weer een neef.
En om weer iemand binnen van hoeveel pizza moeten we bestellen.
Doe maar 40.
En op een gegeven moment zegt hij dus van je mag mijn familie alles vragen.
Je mag iedereen vragen.
Ze zijn allemaal fantastisch in hun vak.
Het zijn allemaal interessante mensen.
En toen stelde ik...
Ik weet het ook eigenlijk niet meer.
Uiteindelijk maakte de vraag helemaal niks uit.
Je weet niet meer wat je eerst de vraag was.
Nou, dat heb ik even niet paraat.
Dat staat ergens maar gewoon.
Ik vroeg iets over die plaat.
En hoe vind je het dat het nu weer zo succesvol.
Dat je nu zo'n succes hebt.
Hij neemt het gewoon totaal over.
En hij begint eigenlijk gewoon in mijn...
Oh ja, ik zet er wel mijn opname recordje aan.
Mijn cassette-recordertje begint die een verhaal aan zijn familie te vertellen.
Van ik heb jullie niet allemaal vaak genoeg gezien.

Sommige van jullie heb ik te kort gedaan.

De Highway of Life heeft ons in verschillende kanten opgevoerd.

En ik kon niet helemaal navoelen de familiere emotie die hierin zat.

Maar op een gegeven moment...

Hij houdt eigenlijk een soort familie-speech.

Hij houdt een soort familie-speech.

En hij preest ook de hele tijd.

En kijk dan die mooie dochter van me.

En mag ik het zeggen, darling?

Oh, yes daddy, yes.

En hij is nu de trotsen bedrijfsleider van dit en dat.

En hij zit inderdaad op de bedrijf en er wordt allemaal informatie over.

Ik zit hier echt helemaal niet op te wachten.

Want ik kan hier gewoon niks mee.

Weet je wel, de lezers van Vrij Nederland zitten niet te wachten op.

Wat de dochter van Sonnenburg voor een bedrijf heeft.

Maar op een gegeven moment begon hij dus van...

Nou begon hij dus, wat ik net zei, te praten over...

Dat hij niet voor iedereen een aanwezige, goede vader was geweest.

Het werd een soort bicht.

Een soort bicht?

En ik zie je allemaal tranen over zijn vangen bigelen.

En op dat moment stort, naar eerst één, daarna drie, daarna vijf, daarna twintig kinderen.

Die stortten zich allemaal boven op hem.

In een soort ontzettend ontroerende hug.

En sommige ook met zo'n lange uithalen van...

Het was gewoon...

En ik ben dus echt een soort...

Je moet je voor een soort rugby scrum waarbij ik mij bijzonder...

Mijn aanwezigheid was gewoon iets wat ongepast in die scrum.

Dus ik heb me daar zo'n beetje zo'n soort ondervandaan gevormd.

Ik dacht, ik ga gewoon, ik laat het bandje wel lopen.

Ik vraag later wel toestemming of wat ik hiervan mag gebruiken aan Mr. Burke.

Ik zoek een veilig heenkomen in deze hotelkamer.

En dat was dus min of meer onder een tafel.

Een halve onder een tafel was echt nog de enige plek waar ik kon zitten zonder echt in de weg te lopen.

En onder die tafel, ik kijk naast me.

Er zat een meisje, dus ik denk een kleindochter.

Een heel mooi meisje van een ja of 7, 8 met van die Mickey Mouse-knotjes, weet je wel.

En die kijkt me zo aan en die zegt tegen me.

Nou, look what you've done.

Ja, sorry.

Je hebt de opa aan het huilen gemaakt.

En niet een beetje ook.

Nee.

En dit herhaalde zich een paar keer.

Op een gegeven moment, toen werd het wel echt emotioneel, kon ik het ook begrijpen.

Toen begon hij dus te vertellen over hoe hij in de jaren 60...

...van ze hadden hij in een mooi hotel als dit.

En daar kunnen we nu door de voordeur naar binnen.

Ja, daar waren zwarte mensen natuurlijk helemaal niet welkom.

Precies.

En in de jaren 60 toerden ik met dat het heette dan de Soul Train.

Het was een soort...

Nee, de Soul Clan.

Een soort samenwerkingsverband van mensen die allemaal in één bus...

...toerden met Don Covey en Sam & Dave.

En dan een revuegave.

Geweldigavond moet dat geweest zijn.

Maar dan was het dus wel zo.

Ja, ik wist dat wel, maar als je zo dichtbij zit...

...dan speelden ze dus in grote theaters.

Maar dan moesten ze door de achterdeur naar binnen.

En dan waren er de meeste restaurants.

Konnen ze niet eten.

Ze konden alleen maar in sommige hotels slapen.

Dat was nog vol segregatie daar.

Ja.

En dus hij vertelde gewoon nu wat het voor hem betekende...

...ook in zijn eigen thuisstad om gewoon...

Zo onthaal te worden.

Zo onthaal te worden en ook een lullige holiday in.

Zou hij waarschijnlijk nooit naar binnen kunnen lopen door de voordeur...

...zonder zich te beseffen van zo was het vroeger niet.

We've come a long way.

En nou ja, dat...

En met allemaal kinderen om hem heen...

...die een heel ander leven aanwezig hebben.

Dat eigenlijk dan niet hebben meegemaakt.

En klein kinderen die opgroeien in een nog vrije leven.

Ja, nou ja, goed.

We zijn nu natuurlijk nog steeds groot.

Maar voor iemand met die...

...met dat vertrekpunt is er natuurlijk een hele hoop gebeurd.

En ik zat er ook er gewoon bij...

...towel hij zich sommige dingen realiseerde van...

...want dit is hier niet zo en zo.

En die is bedrijfsleider van dat bedrijf.
Zo, oh, ik heb geen idee.
Ik had nooit een idee.
Dus het was gewoon het succes van de familie Burke.
De extended familie Burke werd daar gevierd...
...en beweend.
En daar mocht ik zo maar bij zitten.
En dat was iets heel anders dan...
...wat ik gepland had.
Dan vraag je naar hoe is die plaat tot stand gekomen?
Hoe was het om met de auto's wedding te werken?
Niets van dat al.
Niets van dat al, nee.
Maar de aandekdotes en de mooie zinnen...
...die rolden ondertussen toch ook nog uit zijn mond.
En ik denk dat ik daar uiteindelijk iets van drie uur heb gezeten...
...die avond en ook weer vertrokken ben met...
Oh ja, een begrepen moment begon die nog op het einde van...
...inpakte die maar bandje.
En toen zei hij, who are we talking to here?
Oh ja, Holland.
Holland, we don't give this guy back to you.
We gonna keep him now.
We got fried chicken and we have wonderful time.
We sturen jullie het bandje wel op, ticket maar uit...
...maken iets moois van, maar wij houden hem hier.
Dus ik voelde me ontzettend welkom.
Ja, omarmd.
Na zo'n heilbui ook...
...krijg je een soort sfeer onder die minstens.
Iedereen is een beetje opgelucht.
Dat is eruit en zo.
Heb je een traantje meegepinkt?
Ik heb ook wel een voorzichte traantje meegepinkt.
Nou ja, goed.
Ik ben dan altijd net iets te ingehouden om...
Om voorop mee te halen.
Je moet ook niet doen alsof dit jouw verhaal is.
Nee, maar het kan je wel ontroeren.
Het ontroerde me ontzettend.
Het was echt een voorrecht om daarbij te mogen zijn.
Totaal onverwacht.
Ik weet nog dat ik naar buiten liep.
Uiteindelijk...

Ik dacht, dit is dus echt helemaal mislukt.

Maar...

Volgens mij komt het wel goed.

Ja, mooi.

Je was de nieuwe geadepteerde zoon van Solomon Burke.

Sander Burke?

Als je dus een geheim agenda hebt.

Je hebt een journalistiek agenda, maar ook een geheim agenda.

Dan was dit een hele geslaagde onderneming.

Absoluut.

Je schijft in dat stuk ook, Sander.

Wil ik je ook nog even vragen?

Solomon zinkt niet zomaar liedjes.

Hij brengt een boodschap over.

Kan je dat uitleggen?

Ja.

Nou ja, kijk.

Dat preken zit er heel erg in.

Maar hij is niet van een soort benauwde kerkdenominatie, zeg maar.

Hij heeft het gewoon over liefde, gemeenschapszin.

En je kunt dat allemaal wel...

Kan je van zeggen, ja, dat zijn een beetje platitudes of zoiets.

Maar...

Ja, daarvoor moet je het zien.

Daarvoor moet je erbij zijn.

Hij laat je zweven. Hij teelt mensen op.

Dat voel je gewoon.

Zijn kerkgenootschap heet ook de Kerk van God voor alle mensen.

Ja, die ook wel The Church of Letting It All hang out.

Echt?

We kunnen er niet echt bij zijn, maar we kunnen wel proberen een beetje in de buurt te komen.

Zo, even luisteren naar hoe hij het nummer Don't Give Up Am I,

het liedje waarmee we ook de aflevering begonnen, introduceren op Pinkpop.

Ja.

Oh, how wonderful you are.

Oh, how precious an audience.

Here's a song I'd like to dedicate to each and every one of you.

No matter what the situations may be in life, no matter how negative it may seem,
it's up to you to make it positive.

Always remember that the glasses have full and not have empty.

You are the future of tomorrow.

You are the new leaders.

You are what's going to make this world peaceful and full of love.

I'm holding on to you.

And if I ever, if I fall short.

Ja, dat voel je wel. Jezus.

Hoe je van een prijck dan in zingen kan vallen, dat ga ik ook altijd zo ontinuwen.

Prachtig.

Het is echt een wonder dat je niet heel erg into God bent gekomen hierdoor.

Dit is het bewijs, jouw verhalen is het bewijs dat God bestaat, denk ik.

Nou, ik wil het helemaal niet zeggen dat ik niet zo in God ben gekomen.

Ik heb er mijn eigen soort van beleving van.

En Sander, toen jij hem interviewerde, hebben we het over 2002.

Voor mij, ik denk dat Solomon Burke in Nederland helemaal niet zo heel erg bekend was, maar die later toch wel meer bekendheid heeft gekregen.

Nou, misschien ook wel, heeft dat stuk daar aan bij geholpen ook.

Dat denk ik wel, dat resonneerde best wel toen in Nederland.

En ja, god, de andere muziekladeschreven hier ook wel over, die was wel een van de beste platen van 2002.

Dat is echt een comeback.

Ja, en hij is daarna ook naar Nederland gekomen.

Hij kwam een paar maanden hierna, speelde hij in Paradiso.

En later...

En later gaat hij zelfs een samenwerking aan met Dijk.

En later ging hij zelfs een samenwerking aan met Dijk.

Maar dan ga ik even terug naar die Paradiso.

Wat gebeurde weer wat, Sander?

Ik bedoel, weer iets van...

...weer een goddelijke intervencie.

Dit was een goddelijke intervencie.

Ja, een paar maanden daarna speelde hij in Paradiso.

En ik was daar met mijn toemanige vrouw, en die was hoog zwanger.

Echt bijna acht maanden.

Dus we stonden een beetje achteraan, weet je wel.

En toen het optreden afgelopen was, dacht ik ook van,

ik zou niet nu mijn best doen om in de kleedkamer te komen.

Maar we zagen Paradiso een beetje leegstromen.

En toen zag ik dat Solomon Burke, die bent, was naar beneden.

Maar hij stond in de coulisse.

En het begreep ik ook wel, want die trap van Paradiso is...

...heel nauw en heel stijl.

Dus daar kon hij gewoon waarschijnlijk niet van af.

Dus toen ben ik even met mijn vrouw er langs gelopen.

Zond hij er helemaal drijven uit van het zweet.

En toen kreeg ik eerst weer een beerhoek van alles.

Fantastisch, want dat is ook een hele atenten man...

...die dat dus gewoon nog onthoudt.

In de tussentijd waarschijnlijk 40, 50 andere journalisten uitgezien.

En toen legte hij zijn hand op de hoog zwangere buik van mijn vrouw.
En toen zei hij, this child is blessed.
En daarna frommelde hij iets in haar hand.
En het leek ons beschafter om dat niet meteen te kijken...
...van wat heb je me in mijn hand geduurd, dus we gingen naar buiten...
...en dan was het gewoon een briefje van 100 dollar.
Dat is dingen die hij ook met die kerkgemeenschap doet.
Gewoon liefdadigheid en zo voert niet dat wij 100 dollar nodig hadden...
...maar het was gewoon een soort gebaar wat ik weer over de top...
...large in een live, maar ook fantastisch vond.
Heb je het nog?
Ja, ik heb het nog. Het zit in een spaarpot van mijn dochter.
Geweldig, ja.
Van de dokter die in de buik van je toegang.
De blessed child, ja.
Ja, natuurlijk, ja.
Het gezeegende kind.
Het gezeegende kind.
Maar ik denk dat het wel, ja, god, dat verhaal, dat resonneerde wel.
Sonnenman Burke die plaat werd heel populair...
...en daar is gewoon nog een sprookje uitgekoord gekomen toen.
Want hij kreeg toen op een gegeven moment een opdracht...
...om op een van de duur bedrijfsfeest te komen spelen hier.
En nou, hij speugt niet op een goed bedrag.
Nee.
Maar dat bedrijfsfeest werd op het laatste moment afgezegd.
En toen was hij al hier in Nederland of vlakbij in Europa het week...
...en toen kreeg het management van de dijk.
Kreeg een telefoontje.
Wat zouden jullie ervan vinden als Sonnenman Burke...
...een liedje met jullie meespeelt?
En je moet weten, Huub van der Lubben en zijn broer Hans...
...die zijn, net als ik, maar zijn wat ouder...
...ongelooflijke fans van deze muziek.
Daar had ik eigenlijk in heel veel interviews.
Daarvoor al had Huub daarover verteld.
Over de plaat Dead Soul, soort verzamelplaat...
...waar het voor hen allemaal mee begonnen is.
En dat hoor je ook in die vroegedijk.
Dat is gewoon gemodelleerd ongeveer naar jaren 60s soul.
En dan vooral dus de zuidelijke variant daarvan.
En zij konden dat gewoon eigenlijk niet echt geloven.
Ik geloof ook dat ze dachten, ja, maak dat je grootmoeder wijs, weet je wel.
Van nog een telefoontje.

Nee, nee, het was echt waar.
Sonnenman Burke heeft gewoon toen met hen opgetreden.
En dat was ook een enorme klik.
En daarna moest u terug naar Amerika.
En toen zei hij van, ja, maar de dijk rocks.
De dijk is fantastic. Let's make a record.
En zij dachten natuurlijk van, ja...
Zowel.
Dat zowel.
Maar er waren telefoonnemers uitgewisseld.
En met name J.B. Meijers, de gitarist, die bleef een beetje...
...whatsappen en zo, iets.
Uiteindelijk is dat dus van de grond gekomen.
Hij heeft de dijk een aantal van hun teksten laten vertalen.
Van de nummers die er al zijn.
En die zijn naar Amerika gestuurd.
En...
Nou, uiteindelijk is het dus gewoon gebeurd...
...dat Solomon Burke in Brussel met de dijk...
Engelse versies van nummers van de dijk...
...heeft ingezongen op de platen Holland Tijd.
Wat een hele mooie plaat is geworden.
Het past ook echt goed, weet je wel.
En Huub, die dus niet of nauwelijks zong.
Want Solomon, zo.
Die heeft me ook onlangs nog verteld.
Dat is echt een van de gelukkigste tijden uit zijn muzikantenleven.
Ik zei, je had helemaal niks te doen.
Nou ja, af en toe een tamboreintje.
En kijken wat er voor menneus gebeurt.
Weet je wel, echt een jongensdroom.
En dat is allemaal heel goed afgelopen.
En daaruit voort kwam dus het plan om te gaan touren.
En dat zouden voor die jongens van de dijk echt...
...de ultieme droom zijn geweest.
En die is in de kim gesmoord.
Solomon Burke kwam in het vliegtuig naar Nederland...
...om aan die tour te beginnen.
Ze zouden in Paradiso op gaan treden.
En toen is hij op Schiphol in het vliegtuig overleden.
Tien oktober 2010.
Tien oktober 2010.
En inmiddels was er ook tussen de dijk en de familie Burke...
...was een hele hechte relatie ontstaan.

Dus dat is ook toen een soort...

...daar was ik niet bij, dat hoorde ik ook niet bij.

En die werd een soort opgevangen, die familieleden...

...die met een mee reisden, die zijn opgevangen...

...door mensen van de dijk.

En dat is een heel emotioneel...

...emotionele ontmoeting geworden.

En ja, ik heb hyper vorig jaar over geïnterviewd...

...temins over andere dingen.

Daar emotioneert ze nog steeds heel erg.

En dan probeert hij ook te zeggen van...

...ja, maar goed, we hebben wel een plaat met zon...

...gemaakt en we hebben al die tijd met hem meegemaakt.

En deze droom werd voortijdig afgekapt vlak...

...voor dat het zou gebeuren.

Wat voor muzikaal...

...naast tientallen kinderen, klein kinderen...

...liet Solomon Burke natuurlijk ook al een enorme muzikale erfenis achter.

Wat laat hij na?

Nou ja.

Kijk, sommige muziek is gewoon voor de eeuwigheid.

Ja, je hoort het niet vaak op de radio of zo.

Ik bedoel, ik denk dat everybody needs somebody to love...

...wat we eerder hoorde.

Dat werd toen in de versie van The Blues Brothers...

...met John Belushi, werd dat een blijf ding...

...die filmst hier nog wel eens op televisie.

Als je oude platen van de Stones rollen.

Ja, de Stones hebben nog gekuverd.

Cry to me en nog één of twee nummers.

Dus dat laat hij na en verder.

Ja, ik hoop, ik denk en ik hoop dat deze muziek gewoon...

...toch voor altijd zal zijn.

Vroeger vlaat ze altijd allemaal wel weer terugkomen.

Ik bedoel, soul is nog steeds een hele levende traditie...

...als je het met mensen als D'Angelo bijvoorbeeld...

...de over zou hebben.

Dan denk ik dat...

...die zijn het allemaal niet vergeten.

Of hoe heet die Questlove van The Roots.

Dit is gewoon een belangrijke bouwsteen...

...in de geschiedenis van zwarte muziek.

Dat zal nooit minder worden.

Denk je nog vaak terug aan dit verhaal?

Ja, ik denk er nog wel eens aan terug.
Want als ik mijn dochter zie...
...die Blast is, dat vind ik altijd een fijn idee.
Ik was op jullie vraag op zoek naar dit briefje van 100.
Dan moest ik in allemaal dozen onder haar bed.
Want zij stuist uit.
Ja, het zit in dat spaarfark, weet je wel.
Zij zegt, ga ik maar zoeken, dan kom je wel op die dozen.
Nee, ik denk vaak aan Sonnenburg.
Dankbaar, Brant.
Dat ik daar bij aanwezig heb mogen zijn.
Mooi.
Dit heb je mogen mee maken.
Mooi.
Zander, dank je wel.
Graag graag.
Hebben wij het ook een beetje mee maken?
Ja, heerlijk.
We zijn ook geknuffeld door...
We zagen Sander zitten op de bank.
Wij hebben allebei een beetje broke ribben...
...omdat hij zo hard knuffelt.
Mooi, dank je wel.
Dit was Gonzo, mijn naam is Merel Westrik.
Tegenover zit Frans Lomans.
Mocht je vragen hebben of een suggestie is?
Meel dan vooral naar gonzoetcourtimedia.nl.
Deze podcast vind je op Apple Podcast of Spotify.
Vergeet je vooral niet te abonneren.
Want dan weet je wanneer er een nieuwe aflevering online staat.
Volgende keer weer een goed verhaal.
Tot dan.